

opusdei.org

Treća obljetnica imenovanja Prelata

Na treću obljetnicu imenovanja
mons. Fernanda Ocárisa
Prelatom Opusa Dei, donosimo
njegovo razmatranje od 27.
listopada, o potrebi molitve s
Isusom.

23.01.2020.

Djelo je u našim rukama, krenimo
svaki dan u tu utrku - utrku bez
žurbe, bez nervoze, ali borbenu –
utrku napretka, završavanja
započetog rada, posla, pokušaja, iako
mного puta ne uspijevamo, ali s

naporom da svakodnevno *cursum consummavi*.

A za to je potrebno prije svega - to vrlo dobro znamo i pokušavamo živjeti ovako - oružje, veliko oružje koje imamo, a to je molitva. Koliko nam je puta to rekao naš Otac [Sveti Josemaría]. U jednom od obraćanja u 73. godini svoga života, u lipnju, još jednom nam je rekao: „Molitva: to je naša snaga, nikada nismo imali drugo oružje“. Kad je to napisao, praktički na kraju svog života ovdje na zemlji - dvije godine prije njegova pohoda na Nebo - kad je rekao da "nikada nismo imali drugo oružje", mogao je razmišljati o velikim bitkama s kojima se morao boriti u svom životu i imao je to uvjerenje da je oružje molitva. Stoga je i za nas oružje molitva: "Nikada nismo imali drugog", kaže naš Otac, "i nikada nećemo imati drugog." Molitva.

Danas ćemo u Evandelju svete Mise čitati: „Nekima pak koji se pouzdavahu u sebe da su pravednici, a druge podcjenjivahu, reče zatim ovu prispodobu: Dva čovjeka uziđoše u Hram pomoliti se: jedan farizej, drugi carinik. Farizej se uspravan ovako u sebi molio: Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili – kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem."

Možda se čini da je to valjana molitva: zahvaliti Bogu što nismo lopovi, ni nepravednici ni preljubnici; i, uz to, reći: "Zahvaljujem ti upravo na tome", što postimo dva puta tjedno, plaćamo poreze i sve što smo dužni plaćati itd. „A carinik, stojeći izdaleka, ne usudi se ni očiju podignuti k nebu, nego se udaraše u prsa govoreći: ‘Bože, milostiv budi meni grešniku!’“ Gospodinov nam je zaključak dobro

poznat: „ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj! Svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen; a koji se ponizuje, bit će uzvišen.“

Molitva je naše oružje i to mora biti ponizna molitva. Ponizna molitva, upravo zato što nam je potrebna, zato što osjećamo stvarnu potrebu za molitvom. Pođimo na molitvu otvorene duše, duše kojoj je Gospodinova pomoć za sve potrebna. Za sve što radimo potrebna nam je pomoć kako bismo svim našim djelima dali nadnaravnu vrijednost.

Da, trebamo zahvaliti Bogu, zahvaliti na dobrim stvarima u našem životu, jer sve je njegov dar. Ali nerazdvojno od zahvale moramo tražiti oprost i moramo tražiti pomoć. Ta molitva don Álvara: "Hvala ti, oprosti, pomози mi više" doista sažima suštinu naše molitve. To znači zahvaliti se Gospodinu na svemu što nam daje, puno više nego što zapravo i znamo,

na svemu što proživimo. Zatražiti i oprost za nas, za sve loše što se događa u svijetu. I tražiti pomoć, jer smo svjesni da nam za sve treba njegova pomoć. I to nas ne žalosti, već obrnuto, daje nam sigurnost. Jer ne možemo i ne želimo računati samo na svoju snagu. Računamo na Njegovu snagu, Njegovu pomoć.

Molitva je naše oružje, naša snaga, jer drugog nikada nismo imali, niti ćemo ikada imati. Znači da mora biti nešto vrlo postojano u našem životu i našem danu. Naš život, da bismo stigli do kraja svakog dana, mora biti i molitvena trka: ispuniti naš molitveni dan, u mjeri u kojoj naša slabost to dopušta, ali uvijek sa željom. *Oportet semper orare et non deficere* [1]: valja svagda moliti i nikada ne sustati.

Dugo se trudimo postati duše molitve. A nedostaje nam još toliko puno; ponekad doživimo, nakon

toliko godina, da moramo govoriti Gospodinu, poput one točke iz Puta: "Gospodine, ne znam kako se moliti!" I onda pitamo Gospodina, kažimo mu i sada s apostolima: *Domine, doce nos orare!* [2] Jer trebamo više učiti. Moramo više rasti u tome da budemo duše molitve. Nauči nas Gospodine: *Domine, doce nos orare!* Nauči nas moliti.

A Gospodinov odgovor koji čitamo u Evandjelju, odgovor koji je dao apostolima i koji daje i nama, glasi: "Kad molite, recite „Oče naš ". To je božansko sinovstvo, jer je molitva nužan vapaj djece Božje. Ovo nije samo neka jako dobra stvar: On poznaje nas, kćeri i sinove Božje u Kristu, poistovjećeni smo s Isusom Kristom, Jedinorođenim Bogom Ocem, On, koji je vječna Riječ, vječna je Riječ: to je njegova molitva. Znajući da smo djeca, sinovi i kćeri, vodi nas tome da se - riječima i bez riječi - obratimo Gospodinu:

Oče, *Abba Pater! Abba Pater!* Koliko je puta naš Otac morao uzviknuti u teškim vremenima *Abba Pater, Abba, Abba ...* Otac, tata, s pouzdanjem, s povjerenjem. I takva mora biti i naša molitva, puna pouzdanja. Povjerenje da smo mala djeca, da nam treba sve od Boga Oca.

Molitva je, dakle, puna povjerenja, jednostavna; također i iskrena. Iskreno sebe stavljamo pred Gospodina onakve kakvi jesmo. Molitva koja toliko puta mora biti i jest - zahtjev: jer nam je nešto potrebno. Gospodin želi da ga pitamo - ne zato što on mora znati naše potrebe, on ih i onako poznaje bolje nego mi - nego hoće da ga pitamo jer mi to želimo, jer želimo otvoriti dušu da budemo spremniji primiti upravo ono što tražimo. "Pitajte i dobit ćete", pitajte i dobit ćete.

Želimo imati vjeru, ovaj *cursum cursumavi, fidei servevi*. Da

tijekom cijelog dana možemo reći – također i na kraju - da smo čuvali vjeru: da smo vjerovali Gospodinu i od njega sve tražili, da smo se okretali njemu, čak i u najobičnijim stvarima tražeći njegovu pomoć.

Tražimo pomoć, ali logično je da i sami upregnemo svoje snage. Koristimo se svime što možemo za svoj rad, svoj posao, koristimo sve što možemo kako bi naš rad napredovao. Jednako je i kad molimo - i trebali bismo Gospodina zatražiti pomoć, ali jednako se tako i sami trebamo potruditi dati sve od sebe.

Prvo čitanje današnje Mise, riječima Starog zavjeta govori nam upravo o tome da Gospodin čuje našu molitvu. Moramo imati tu vjeru da nas Gospodin sluša. On sluša molbe potlačenih, ne zanemaruje vapaje siročadi i udovica. Vika siromaha prelaze oblake. Tako je sa svakom molitvom, ma tko molio. A posebno

je tako s molitvom onih kojima je to najpotrebnije. Treba nam Gospodinova pomoć: trebamo njegovu pomoć i u stvarima za koje mislimo da smo najsposobniji da ih radimo sami.

Treba nam tvoja pomoć za sve, Gospodine, i molimo te s jednostavnošću, s povjerenjem kćeri i sinova, uvjereni da s tobom možemo sve: *Omnia possum in eo qui me confortat*, s Gospodinom možemo sve. Stoga trebamo imati i sigurnost u nemogućim situacijama jer s Njim možemo sve. Možemo krenuti naprijed sa svojim unutarnjim životom, borbom za svetost, apostolskim radom u cijelom svijetu. Mi činimo Djelo u cijelom svijetu, jer Gospodin je taj koji to čini, kroz naš rad, i što je najvažnije, kroz našu molitvu.

Molitva ima toliko puno trenutaka - koji su i želimo da budu -

razmišljanja, gledanje Gospodina u svemu: po nama, s nama, u nama. Molitva koja će također povećati našu želju za razmatranjem Kristova lica, *vultum tuum Domine requiram!* što je naš Otac ponavljao:

„Gospodine, želim te vidjeti! Želim te vidjeti!" Ne zato što želimo umrijeti i vidjeti ga - želimo ga vidjeti i na kraju svog života, naravno - ali želimo te vidjeti, Gospodine, i svaki dan: vidjeti te u nama, vidjeti te u drugima, vidjeti te u okruženju posla, odmora, obiteljskog života. Vidjeti ga u sebi, i pored toga želimo - kao što je rekao i naš Otac - "spoznati sebe u Njemu."

To je kontemplacija, život molitve: ne samo da vidimo Gospodina, već i da spoznamo sebe kako nas je on zamislio. Tako je rekao naš Otac u jednoj od svojih homilija: "Da spoznamo da nas Bog uvijek ljubi."

Uistinu smo toliko mali, Gospodine, potrebno nam je vidjeti te i spoznati

koliko nas neprestano ljubiš. Tako ćemo moći sve preobraziti u molitvu: konkretno naš rad. Naš Otac je u jednom svom pismu rekao: "Radite sve znajući da Bog to gleda." I nastavlja: „Sve trebamo odraditi tako da bude sveto i dostojno Njega: ne samo dovršeno do detalja, *cursum consummavi*, u svakoj stvari, u svakom poslu, u svakom danu -, ne samo završeno do detalja, već izvršeno moralno ispravno, ljudski dobro, plemenito, odano, pravedno. Tako profesionalni rad – a sav naš rad je profesionalan - nije samo nešto ispravno i sveto, već postaje molitva." [3]

Pomozi nam Gospodine - mi to tražimo po zagovoru našega Oca, koji nam je dao ovaj duh, ovaj polet - pomozi nam da to oživimo u svojim životima: da radimo svoj posao znajući da nas Ti gledaš. To će nam pomoći da radimo s više radosti, s više napora, s više sigurnosti; također

s više žrtvovanja kad treba, radosno. Dakle, tvoja želja za nas Gospodine jest da: volimo kontemplaciju. Razmatrajmo o Isusu Kristu.

I svoje misli, svoju molitvu možemo usmjeriti sada prema Blaženoj Djevici. Kako bi Djevica razmišljala o Gospodinu! Zamolit ćemo Nju – koja zna naše slabosti – da nam pomogne da učinimo više u svom molitvenom životu: da budemo duše molitve. Živjeti u svom životu tu svakodnevnu vjernost, koja nas navodi da svaki dan završavamo svoj rad održavajući vjeru, održavajući vjernost. I, posljedično, održavajući radost. Jer vjernost je sreća, objasnio nam je naš Otac. A takvoga smo ga i vidjeli: sretnog upravo zbog svoje vjernosti Gospodinu, zbog svoje sjedinjenosti s Njime, usprkos tolikim patnjama s kojima se morao suočiti u svom životu.

Majko naša, molimo te da dovršiš našu molitvu, da nam pomogneš u tome: da budemo više duše molitve i da svaki dan budemo sposobni reći da smo *cursum consummavi, fidem servavi*.

(Razmatranje, 27.listopada 2019.)

[1] Lk 18, 1

[2] Lk 11, 1

[3] Sveti Josemaría, Pismo 15-X-1948, n. 26

obljetnica-imenovanja-prelata/
(4.08.2025.)